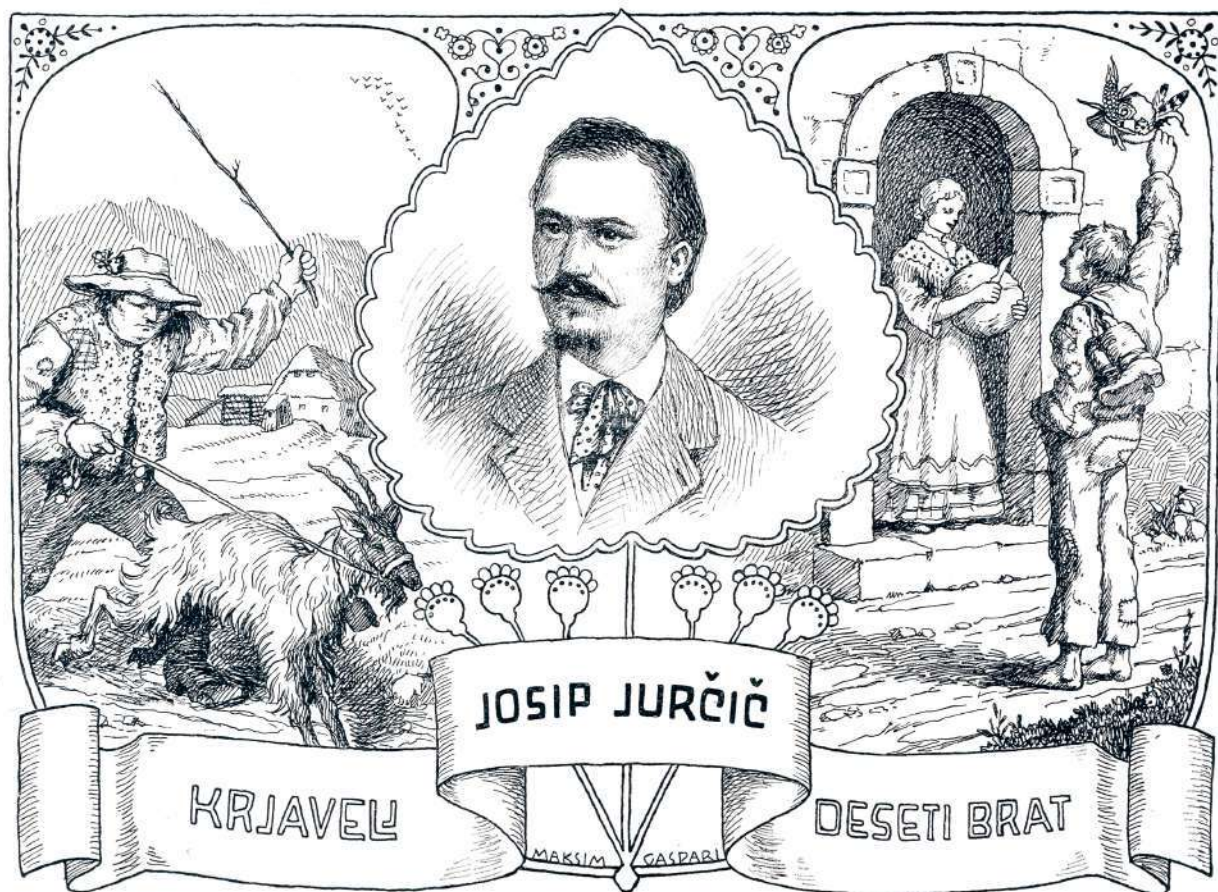

Rodoljubje na deželi.

Povest. — Spisal dr. Fr. Detela.

(Dalje.)

VI.

Razmere po Podlomu so se bile napele; nekaka gluha sumežljivost je bila prevzela ljudi, in kakor težka sopara je ležala na vasi. V krčmi je utihnila glasna družba, in v vrata so se uprle oči, kadar je naznanjal korak v veži novega gosta; marsikdo je omolknil med govorjenjem in se ozrl po sosedih, in malokdo si je upal naravnost pritrditi ali naravnost prereči, če se je v misel vzel razpor med bratoma. Zdelo se je, kakor da bi hudoben veter raznašal ne samo besede, ampak celo misli po vasi.

„Jaz pričakujem cel kup tožba zaradi razžaljenja časti,“ je dejal sodnik adjunktu. Davkarjeva gospa se je veselila, da govori soprog tako malo, dasi krepko; ta pa jo je opominjal, da naj posnema tudi ona njegov zgled. Dr. Osata pa, ki je poznal skrite vire in sebične nagibe te splošne zadrege, je obhajala

tista tiha zadovoljnost, ki jo čuti zdravnik, kadar se tako razvija bolezen, kakor je bil napovedal on; bolnik naj magari ozdravi ali umre. „Ljudje se zavedajo,“ je razlagal trpko, „da nič ne vedo; odtod opreznost v sodbah, zdržljivost v govorjenju.“

„Strah pred pričevanjem je rodil to modrost,“ je ugovarjal adjunkt.

Premagovati se je začela proti tujim ljudem tudi Mrakovka, in ker jo je stala ta krepost več truda in napora ko vsa domača dela, si jo je štela v veliko zaslužnje, ki se bo moralo vsekako poplačati na onem svetu. Vzdihovala pa je pomenljivo in zavzetno, da so ji gostje, ki so se hoteli njej prikupiti, Berusu pa ne zameriti, sporazumno prikimavali ali tudi sočutno stiskali roko. „Ali je to kak pogum? Potuhnjenci, ki si ne upajo z resnico na dan!“ se je jezila ona natihem, na glas pa je tožila, da ni odkritosrčnosti, ni močatosti in značajnosti več na svetu. Kdor pa je bil kaj dolžan ali mislil prositi na